wäimees tedda kül peage mulla alla wihhastada. — „Kuida nenda, ta näitab jo muido tassane, möistlik mees ollewad?“ — „Jah, tassane! tassase weel on ikka süggaw põhhi! Ta öel loom wihhastab mind hirmus! Mo tüttar, kuida tead, on mo kaddund mehhe järrel tulnud, ei lause talle ial sönna wasto, nago lammas, waid annab allati järrele. Minna üksi tedda weel maenitsen. Agga kas tead, mis ta waenlane mulle eile hommiko ütles?“ — „No mis siis?“ — „Pärrast seda, kui ma tedda ollin maenitsenud, et illuste omma ämma ja abbikasa sönna peaks kuulma ja middagi ilma nende nõuuta ettewõtma, nago mo kaddund mees ka teggi, willistab temma ja ütleb: „Mem kas tead, mis polest ämma-eided ja küpse kalid üsna ühte lähwad?“ — „Minna mõtlen eddasi, mõtlen taggasi, ei sa üllesse. Seal tõuseb ta üllesse, wõttab hobbuse rangid toa ees õlla peale ja tahhab kündma minna. Sõgge, kuhho sa lähhäd, ütlen minna, rägi enne, mis polest nad ühte lähwad?“

„Kulla mem, ütleb temma, selle polest, et ämma-eided ja küpse kalid möllemad siis keige parremad on, kui üsna külmaks on lainud.“ — „No hing tahtis wihhaga kurko jäda. Kül söimasin ka, agga mis se üllekätte lainud loom sest ommeti holib. Ja mo tüttar, se lambapea, naerab weel pealt ja tahhab otsekui peaksin minna järrele andma! Nenda on meie waese naeste luggu: saad sa hea mehhe, kellega wõid tehha, mis isse tahhad, siis saad pärrast wäimehhe, kes nago ädikas hambad ärrawõttab! Nisuggune on nüüd mul!“

Naene peab mehhe nimme kandma.

Üks tüttarlaps läks rikka lesse mehhele ja olli wägga önnelik ja römus. Agga pari nädala pärrast ollid norikul jubba mokkad wingus. „Mis sul wigga on?“ — küsisid teised innimesed. Minna ollen elluks aiaks pettetud — öhkas norik; sest ma ollen ikka kuulnud, et naene peab mehhe nimme sama, se on: kes kingiseppale lähhäb, saab kingi-